

Skrappedullerne

Soulaima Gourani, foredragsholder og virksomhedsrådgiver, der drømmer om at gennemføre en ironman. Hun er halvt dansk, halvt marokkansk, mor til to små børn og familiens forsørger

EKSTRA's tre kvindelige klummeskribenter skiftes til at revse, korrekte og undre sig. De to andre er Karen Seneca, mor til to, journalist og forfatter til flere bøger, bl.a. 'GPS til mænd, kvinder og kærlighed'. Og Karen Pallisgaard, fraskilt livsnyder, sundhedsredaktør på Femina og yogacoach, der elsker at folde folk ud

Vær dig selv - det virker bedst

Man siger, at det letteste i verden er at være sig selv. For mig var det det sværeste.

Forleden var jeg i radioen, hvor interviewet handlede om mit liv. Jeg gav en masse af mig selv, og jeg var lidt spændt på, om folk kunne tåle mosten. Kunne de mon leve med en ung, global leder som mig? Én som jeg med alle mine fejl og mangler?

Efterfølgende fik jeg rigtigt mange personlige breve. Folk havde hørt interviewet, og det havde rørt dem dybt.

Få minutter efter interviewet tikker der en særlig mail ind. Den er fra en gammel kollega, som jeg synes, jeg kender godt. Han skriver:

'Jeg har faktisk aldrig før rigtig kendt dig og derfor heller ikke haft en stærk trang til at lytte mere efter det, du sagde og gjorde, og du fremstår nu for mig som en ægte leder.'

Han var da i det mindste ærlig ...

DET FIK mig til at tænke over, at jeg i flere år har været bange for at fortælle folk, hvis jeg lavede en fejl, og bange for at vise dem, hvem jeg egentlig var. Var jeg mon god nok?

I flere af mine job følte jeg ligefrem, at det var ilde set at begå en fejl eller at være for personlig – og forkert bare at være mig. Jeg havde sågar engang en kollega, som bad mig skrue ned for min energi og entusiasme på møderne, fordi han syntes, det var for uprofessionelt at være SÅ meget på over for de kunder, vi sad i møde med.

I dag ved jeg, at det mere handlede om, at

det var træls for ham at sidde der sammen med mig, som strålede som en sol, mens han selv mest af alt lignede en halvslukket arkitektlampe! Han var slet og ret misundelig.

I dag fortæller jeg gerne, hvem jeg er på godt og

ondt. Jeg gider ikke spille skuespil mere. Nogle er rystede over, at jeg er blevet smidt ud af min gamle folkeskole, at jeg har boet på børnehjem osv. Det er ikke, hvad folk forventer af en, som er udnævnt som young global leader – et af de ledertalenter, der skal varetage opgaven som ideskaber og fremtidsformer. Udnævnt af selveste World Economic Forum!

NAR JEG rejser ud og møder mennesker, bruger jeg ikke længere så meget tid på at fortælle om min uddannelse, mine bestyrelsesposter eller den slags. Jeg fortæller om, hvem jeg er som person. Jeg kender en del mennesker, som prøver at leve et fuldstændig idiotsikret liv. De opfører sig distanceret og køligt. De har en facade.

I gamle dage var det vist også godt nok.

Det var vist også dengang, man mente, at et højt karaktergennemsnit var en sikker vej til en succesfuld karriere. Sådan er det ikke længere – nu skal du være et menneske, folk tænder på. Folk efterspørger i stigende grad mennesker med empatiske evner, intuition, selvindsigt, selvironi og sociale færdigheder – kort sagt et rigtigt, levende menneske.

Min erfaring er derfor, at når jeg holder op med at bekymre mig over, hvad andre tænker om mig, mister jeg min angst for at mislykkes. Og det bliver ikke så vigtigt for mig, om jeg er en succes eller fiasko i andres øjne.

Efter jeg har truffet den beslutning, har jeg lettere ved at håndtere folks eventuelle hån, og det gør, at jeg lettere kan tåle modgang, og jeg kan med ro i sjælen kaste mig ud i livet – uden at være bange for ikke at være god nok. Jeg er o.k., og det er du også. Og næste gang, nogen siger, at det letteste i verden er bare at være dig selv, så er det helt i orden at sige, at du synes, det er svært.

ILLUSTRATION: BIRGITTE ERIKSSON